

de i nærværende Lovforslag indeholdte Ændringer, som, bortset fra nogle formelle Ændringer eller Ændringer af mindre Betydning, samler sig om følgende tre Punkter: Bestemmelsen i Takstlovens § 59 om at lavere Takster end dem, der fastsættes i Henhold til Takstloven, kan indføres, men først efter at Ministeren har indhentet Jernbaneraadets Erklæring og derefter indhentet Samtykke til Takstforandringerne hos de af Rigsdagens to Ting nedsatte Finansudvalg, foreslaar man skal udgaa ud fra den Opfattelse, at Bestemmelsens Bevarelse vil hindre hurtig paakrævede Takstændringer eller vil hindre Ændringer i det hele taget, naar Rigsdagen ikke er samlet. Det foreslaas dernæst, at Ministeren bemyndiges til i særlige Tilfælde at fastsætte Undtagelsestariffer. Saadanne Undtagelsestariffer har en almindelig Karakter, for saa vidt de bekendtgøres og gælder for alle Forsendelser mellem bestemte Stationer eller Transporter af visse Varer mellem bestemte Stationer. De er formaalstjenlige, f. Eks. hvor Transportvejen ad Jernbanen mellem to Byer er uforholdsmæssig længere end Landevejsruten, og hvor en særlig Tarif, der tager Hensyn til disse Forhold, er i Stand til at bringe Trafikken tilbage paa Banerne, medens det nu ifølge den almindelige Takstlov er saaledes, at Taksterne uægerligt skal beregnes efter Transportafstanden ad Jernbanen. Endelig foreslaas det, at det tidligere Forbud i Takstlovens § 59 mod private Overenskomster, det vil sige Fragtaftaler med Enkeltmand, bortfalder, og at der gives Generaldirektøren Bemyndigelse til i særlige Tilfælde, hvor Hensynet til Driftens Økonomi gør det ønskeligt, at nedsætte Taksterne med indtil 50 pCt. for Personer og 33 $\frac{1}{3}$ pCt. for Gods og levende Dyr. Regler, som nøje svarer hertil, har i længere Tid været gældende for forskellige af vore Privatbaner, og de er med Fordel anvendt af disse til at fastholde Transporter og til at erhverve nye Transporter, som ellers vilde benytte andre Befordringsmidler.

Medens Kommissionen i øvrigt har været fuldt enig i alt, hvad jeg hidtil har nævnt af principielle og almindelige Betragtninger, skylder jeg at meddele, at et Medlem af Kommissionen, det ærede Medlem Hr. Nørgaard, har taget Afstand for et af de her nævnte tre Punktets Vedkommende. Det ærede Medlem kan meget vel gaa med til at give Generaldirektøren Frihed til at træffe Fragtaftaler med Enkeltmand og Ministeren Ret til at fastsætte Undtagelsestariffer, men mener, at generelle Takstnedsættelser som hidtil kun bør

foretages med de to Finansudvalgs Billigelse. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i denne Opfattelse. Naar man til Styrelsen stiller Krav om Forrentning — og det er alle i Kommissionen enige om —, maa man ogsaa give den den fornødne Bevægelsesfrihed, og Rigsdagen maa, forekommer det mig, paa sin Side kunne erkende at have tilstrækkelig Indflydelse paa Taksterne derigennem, at den bestemmer, hvad der er de højeste Takster, som maa opkræves. Det ærede Medlem har udtalt i sine Mindretalsbemærkninger i Kommissionen som Motivering for at bevare den nuværende Ordning bl. a., at man neppe kan paavise et eneste Tilfælde, hvor Finansudvalgene har modsat sig Henstillinger fra Administrationen om Takstnedsættelser. Det er vist rigtigt nok, men dette, at der ikke tidligere har været nogen Uoverensstemmelse mellem Ministeren og Finansudvalgene, taler netop for, at Rigsdagen kan give Afkald paa dette Punkt. Thi et af to, enten er Finansudvalgets Godkendelse kun en rent formel Akt, og saa er den, som Kommissionen hævder, kun en sinkende Foranstaltning, i den Grad sinkende, at den kan hindre en rimelig Takstnedsættelse i et givet Tilfælde i over et halvt Aar, naar Rigsdagen ikke er inde, hvorved muligvis Tiden kan helt forpasses og den Fordel, Banerne skulde vinde ved en saadan Takstnedsættelse, forspildes. Eller ogsaa er Finansudvalgets Behandling af Takstspørgsmaalet en Realitet, man vil maaske gaa imod, eller man vil maaske kræve, at andre Takstspørgsmaal kædes til, som Styrelsen, som Ministeren i det Øjeblik ikke tør gaa ind paa, og i saa Fald er der ikke alene Tale om Forsinkelse, men ogsaa om en Flytning eller en Forflygtigelse af Ansvar for den økonomiske Ledelse af Banerne. Det ærede Medlem er i øvrigt, hvad jeg anerkender, selv klar over det forsinkende Moment, der ligger i, at Finansudvalgene skal tiltræde Takstnedsættelser i den Tid, Rigsdagen ikke er inde, og er derfor inde paa den Mulighed, at Ministeren i den Tid kan faa Bemyndigelse til at handle paa egen Haand mod straks at søge Godkendelse hos Finansudvalgene, naar Rigsdagen træder sammen, men dette forudsætter i Virkeligheden, at der kun er Tale om en formel Akt fra Finansudvalgenes Side. Til disse efter min Mening afgørende Betragtninger af dette Forhold til Fordel for Kommissionens Opfattelse kommer idertid den Omstændighed, at Bestemmelsen om Finansudvalgenes Tilslutning, saaledes som den findes nu i Takstlovens § 59, slet ikke pas-